

ønsket, at man aldrig tidligere havde hørt Tale om disse 8 Millioner i Rigsdagskredsse. Det kan være muligt, at der gives ikke saa Folk, som have glemt, hvorom Kampen skulde have været ført her til Lands, at det er Bevillingsretten og dermed Grundloven, hvorom der forhandles. Saadanne Folk kunne faae en Bækker ved Behandlingen af Spørgsmaal af en mere begrændset Natur, der ere lettere at forstaa, lettere at søle paa, og saaledes ogsaa ved Spørgsmaalet om Bevillingen af de 8 Millioner. Det var ogsaa derfor, at Paasteforhandlingerne i Hjør i de forskjellige Kredse vakte megen Interesse hos netop de samme Folk, som glemte Hovedsagen, Bevillingsretten, i Almindelighed, dens Undertrykkelse ved provisoriske Finantslove den ene Gang efter den anden, glemte den for Spørgsmaalet om Forlig paa de da givne Betingelser. Nu have vi hørt Regjeringens veltalende Forsvar for de 8 Millioner; min ærede Kollega fra Stege (Bojssen) har ment, at det vilde vække Forundring over hele Landet, naar de sit at høre, hvorledes Krigsministeren har talt. Jeg deler just ikke ganske det ærede Medlems Betragtning. Det forekommer mig, at der slet Intet er at forundre sig over. Det er ikke noget Nyt, den ærede Minister har sagt. De samme Tanker, han udtalte, har Regjeringen levet paa nu i 4 Aar og gennemført i Pragis paa alle Omraader. Hvorfor skulde det saa forundre os, at dens Ordfører ved en Leilighed som denne siger os dette ligesom, som Mange i alt Fald indenfor denne Sal kunde have godt af at høre, og paa hvem det formentlig ogsaa vil virke. Hvad det Øvrige, han har tilføjet, angaar, tror jeg, der er Udskilligt deri, som det slet ikke er saa galt at faae sat sammen med det Øvrige. Jeg kjender det Meste fra den ærede Krigsministers Folketaler. Naar vi samle Ytringer af en halv Snæs Folketaler af Krigsministeren sammen med, hvad han har sagt hundrede Gange, og hvad Regjeringen selv har levet paa i 4—5 Aar, saa have vi hans Tale i Dag. Alligevel negter jeg ikke, at dersom vi havde en Forretningsorden, saaledes som man har andet Steds, hvorefter Thinget kunde beslutte, at en Tale, der har særlig Interesse, skal opslaaes paa Gadehjørnerne i Landsbyerne, kunde det gerne være, at det ærede Medlem for Stege kunde have Ret i, at Ministerens Tale har den Interesse til to Sider, at den skulde fortjene den Udmærkelse at læses in extenso omkring i Landet. Jeg vil dog sige til, at det ikke maa opfattes saaledes, som det forekommer mig, at det er blevet i Debatten her i Dag, at det var Krigsmini-

steren selv personlig, der her foredrøg sin personlige Politik, sin Handlemaade. Thi saaledes forholder det sig jo slet ikke. Den Sag, vi her forhandle, er en Statsraads Sag. De syv Ministre, som ere ansvarlige for Regjeringens Førelse med samt deres ansvarsfrie Chef, have selvfølgelig vedtaget denne Beslutning, de ere lige meddelagtige i de 8 Millioner og ere ens om Ansvaret. Det er Regjeringens Politik, Ministeren forsvarede. Det er Regjeringens Aand, hvoraf han talte. Han er kun sat paa Vaagt, han er kun dens bestaltede Ordfører, og det tror jeg maa betones stærkt ogsaa udad til, naar De stiller denne Tale frem i Pressen, frem til almindelig Bestuelse. De maa da ikke glemme, at det ikke blot er Krigsministeren, der taler, men at han er sit Ministeriums udtrykte Billede i det, han har talt. Han er Regjeringssystemets Folk og Talsmand i det, han udtalte; thi man giver virkelig et falsk Billede af hele Stillingen, og vil let komme til at stirre Sand i Øinene paa Folk, naar man tror, at uogen af hans 6 Kolleger er et Haar bedre end han selv. Nei alle Syv ere enige om og medansvarlige for de Foranstaltninger, der ere udførte for de 8 Millioner, og for den særegne Krænkelse af den i sin Almindelighed ved Provisorierne krænkede Bevillingsret. Det maa forstaaes, at det ikke er noget Nyt, Ministeren har sagt om Politik, om Konstitutionalisme, om Magtanvendelse eller andet Saadant. Nei, det er nøiagtigt det Samme, som Ministeren i den Henseende har sagt os mange Gange, det Samme, som Ministeriet har levet og lever paa, Mange til Velbehag, og som er den Politik, paa hvilken det kan faae Bevillinger, navnlig i denne Tid, rundeligere end nogensinde. Dernæst har Ministeren indflettet i denne politiske Del af sin Tale en Del Historier, en Del Udtalelser, som han har brugt paa forskellige Folkemøder, og sat dem ret godt sammen for at sige dette Thing i et samlet Foredrag visse Sandheder og Behageligheder, som baade Thinget og Befolkningen har rigtig godt af at vide. Men ved Siden deraf maa det betones skarpt, det gjentager jeg, at, naar Krigsministeren i Dag har talt, saa har han talt paa Ministeriets Begne; han taler som dets Ordfører; han er Provisorie-Politikens Talsmand. Jeg betvivler forøvrigt ikke, at hvor stærkt de end ere blevne forbaufede over Krigsministerens Ord, saa gaa de dog siden hen og bevilge baade Tillægsbevillingslov og ogsaa en Finantslov saa rigelig og rundelig som vel muligt til dette Ministerium, for hvis Politik Krigsministeren i Dag har været Talsmand. Og, naar de ikke blive